

τούς ὀφθαλμούς μας καὶ παρευθὺς ἀνεκαλύψαμεν ἐν-
τελῶς τὸν ἑναστρὸν θάλασσαν τῶν αὐρανῶν, ὡς νὰ τὸν
ἐβλέπαμεν καὶ ἀπὸ τῆς γῆς, ὅπερ μοὶ ἐχρησίμευε
μεγάλως εἰς τὴν ἀστρονομικὴν μου ὁδοιπορίαν, πρὸ
πάντων ὁπότεν ἤμην ἐπὶ τοῦ δακτυλίου τοῦ Κρό-
νου, καὶ ἐπὶ τινος ἐπιδεσμένου ἡραίστου τῆς σελήνης,
ὡς ὁ ἀναγνώστης θὰ εἶδῃ ἐφεξῆς.

Εἶδομεν λοιπὸν . . . ἀλλὰ θὰ τὸ διηγηθῶ ἄλ-
λοτε . . . (Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΕΩΤΑΤΟΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Ἰπὸ * * *

Α΄.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, περὶ τὰ μέσα τοῦ μαΐου μη-
νὸς τοῦ ἔτους 1660, ὥραν ἐνάτην τῆς πρωίας, ὤ-
ταν ἡ αὐξάνουσα θερμότης τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων εἶ-
χε σχεδὸν ἐξελθίσει τὴν δρόσον ἀπὸ τὰ ἄνθη τῶν
παλαιῶν ἀνακτόρων τοῦ Βλουᾶ, ἱππεῖς πέντε τὸν
ἀριθμὸν, τρεῖς κύριοι καὶ δύο ἀκόλουθοι, ἐπέστρε-
ψαν διὰ τῆς γεφύρας τῆς πόλεως, χωρὶς νὰ προξε-
νήσουν ἄλλο ἀποτέλεσμα εἰς τοὺς περιπατοῦντας
ἐπὶ τῆς κρηπίδος, εἰμὴ κίνημά τι κατὰ πρῶτον τῆς
χειρὸς πρὸς τὴν κεφαλὴν χάριν χαιρετισμοῦ, καὶ κί-
νημα δευτέρον τῆς γλώσσης, εἰς ἔκφρασιν τῆς ἀκο-
λοῦθου ιδέας, διὰ τῆς καθαρωτέρας τῶν διαλέκτων
ὅσαι ποτὶ λαλοῦνται εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Ἰδοὺ ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ (1) ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ κυ-
νήγιον.

Καὶ τίποτε πλέον.

Ἐν τούτοις, ἐνῷ οἱ ἱπποὶ ἀνέβαιναν τὴν ἀνάγτη
ὁδὸν ἥτις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ φέρε εἰς τὰ ἀνάκτορα,
πολλοὶ ὑπάρετ' ἐργαστηρίων ἐπλησίασαν εἰς τὸν τε-
λευταῖον ἐξ αὐτῶν, ἔχοντα διάφορα πτηνὰ κοιμένα
ἀπὸ τὸ ῥάμφος εἰς τὴν ἀσπράγγην τοῦ ἐπιπλίου.

Τοῦτο ἰδόντες οἱ περίεργοι ἐκείνοι ἐρανέρωσαν,
μὲ ὅλως χωρικὴν εὐκρίνειαν, περιφρόνησιν μεγίστην
πρὸς τοιοῦτο εὐτελεὲς κυνήγιον· καὶ, ἀφοῦ εἶπε καθεὶς
τὴν γνώμην του περὶ τῶν ἐλαττωμάτων τῆς ὀρνι-
θοθηρευτικῆς πρὸς τὰ ἄλλα εἶδη τοῦ κυνηγίου, ἐπα-
νῆλθαν εἰς τὰ χρέα των. Μόνον εἰς ἐξ αὐτῶν, νέος
παχύδερμος καὶ παχυπρόσωπος, καὶ εἰς ἄκρον εὐθυ-
μος, ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ, διατί ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ἐνῷ
εἶχε τόσα πλούσια εἰσοδήματα, καὶ ἠδύνατο ποιη-
λοτρόπως νὰ χαίρῃ καὶ νὰ εὐφραίνεται, τυχारीστειτο
μὲ τοιαύτην ἐλεεινὴν διασκέδασιν.

— Καὶ δὲν ἤξευρες, τοῦ εἶπαν, ὅτι ἡ καλὴτέρα
διασκέδασις τοῦ ΔΕΣΠΟΤΟΥ εἶναι ἡ ἀνореξία;

Τότε ὁ καλὸς τυχεὸς ἐκείνος ἐσήκωσε τοὺς ὄμους
του, καὶ τὸ κίνημά του τοῦτο ἐσήμανε καθαρῶτατα·

— Καλὴτέρα λοιπὸν Γιάνναρος παρὰ πρίγχιψ. —
Καὶ καθεὶς ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας του.

(1) Ὁ πρῶτος τῶν ἀδελφῶν τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Γαλλίαν
ἐπὶ τὴν πόλιν Μορβιαν.

Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ἐν τούτοις ἠκολούθει τὸν δρόμον του
μὲ πρόσωπον τόσον μελαγχολικὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς
συγχρόνως, ὥστε θὰ ἐκίνησε βεβαίως τὸν θαυμασμὸν
τῶν θεατῶν, ἂν θεαταὶ ὑπῆρχαν· ἀλλ' οἱ πολῖται ἐ-
κείνοι τοῦ Βλουᾶ, δυσαρεστούμενοι κατὰ τοῦ ΔΕΣΠΟ-
ΤΟΥ διότι εἶχεν ἐκλέξει πόλιν τόπον φαίδραν ὡς κα-
θεδρὰν τῆς ἀνореξίας του, ὁσάκις ἐβλέπαν τὸν σεβα-
στὸν ἀνόρεκτον, ἐφευγαν χασμώμενοι, ἢ, ἂν ᾖσαν εἰς
τὰ παράθυρα, ἐστρεψαν τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ ἐνδότερα
τοῦ κοιτῶνος, ὡς φοβούμενοι μὴ τοὺς κολλήσῃ ἡ
ναρκωτικὴ ἐπιρροή τοῦ μακροῦ καὶ χλωμοῦ προσώ-
που του, τῶν ἡμικλειστῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς χα-
λαρωμένης μορφῆς του. Καὶ οὕτως, ὁ ἀξίητιμος βασι-
λόπαις ἦτον σχεδὸν βέβαιος ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐρήμους
τὰς ἀγυῖας ὁσάκις ἀπεφάσιζε νὰ διέλθῃ τὴν πόλιν.

Ἀξιοποῖνος ἦτον ἡ τοιαύτη ἀτίθεια τῶν κατοίκων
τῆς πόλεως Βλουᾶ, διότι ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ἦτον, μετὰ
τὸν βασιλέα, καὶ ἴσως πρὸ τοῦ βασιλέως, ὁ μεγα-
λῆτερος ἄρχων τοῦ βασιλείου. Καὶ τῷ ὄντι, ἂν ὁ
Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν ΙΑ' Λουδοβίκον, τότε βασι-
λεύοντα, τὴν εὐτυχίαν νὰ ᾖναι υἱὸς τοῦ ΙΓ' Λουδο-
βίκου, εἰς τὸν ΔΕΣΠΟΤΗΝ εἶχε δώσει τὴν τιμὴν νὰ
ᾖναι υἱὸς Ἑρρίκου τοῦ Α'. Δὲν ἦτον λοιπὸν, ἢ τοῦ-
λάχιστον δὲν ἔπρεπε νὰ ᾖναι, μικρὰ ἀφορμὴ ὑπερη-
φανίας διὰ τὴν πόλιν τοῦ Βλουᾶ ἡ προτίμησις αὕτη
τὴν ὁποίαν ἐδειξεν ὑπὲρ αὐτῆς ὁ Γαλῶν τοῦ ὀρλεάν,
ἐκλέξας ὡς ἐδρὰν τῆς αὐλῆς του τὸ λεγόμενον Συνο-
δικὸν, ἥτοι τὸ παλαιὸν φρουρίον τῶν ἐπαρχικῶν
Συνόδων.

Ἀλλὰ τὸ ἤθελε, φαίνεται, ἡ εἰμαρμένη τοῦ με-
γάλου τούτου βασιλόπαιδος νὰ κινή μετρίως, παν-
τοῦ ὅπου εὕρισκετο, τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν
τῶν ἀνθρώπων. Ἐγενεῖ δὲ τοῦτο εἰς αὐτὸν ἕξις, καὶ
ἀγογγύστως τὸ ὑπέφερε.

Καὶ ἴσως μάλιστα τοῦτο ἐπροξένει τὴν ἀτάραχον
ἀνореξίαν του. Ἄλλοτε ὁ βίος του δὲν ἦτον ποσῶς
ἀμέριμνος· καὶ ποῖος ἀφίνει νὰ κοποῦν αἱ κεφαλαὶ
δέδα δώδεκα ἐκ τῶν καλῆτερον φίλων του, χωρὶς
μέριμναν καὶ ἀνῆσυχάν; Ὑπερῶς ὅμως, ἀπὸ
τῆς πρωθυπουργίας τοῦ κυρίου Μαζαρίνου, δὲν ἐκό-
πη πλέον κἀνεὸς ἡ κεφαλὴ, ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ δὲν εἶ-
χε πλέον μέριμναν, καὶ ἡ ἀλλοκωσις αὕτη δὲν ἦτον
δυνατὸν νὰ μὴ λάβῃ ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὸ ἠθικὸν τοῦ
χαρακτῆρός του.

Βίον ἄχαριν λοιπὸν ἔχῃ ὁ δυστυχὴς βασιλόπαις.
Κυνηγῶν ὀλίγον τὸ πρῶτ' εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Παβρών,
ἢ εἰς τὰ δάση τοῦ Σιβερνύ, διέβαινε μετὰ ταῦτα
τὸν Λουάρ, ἐπρωγεύετο, εἴτε εἶχεν εἴτε δὲν εἶχεν ὀ-
ρεξίν, εἰς Σιαμπόρ, καὶ λόγος πλέον, μέχρι τοῦ προ-
σέχους κυνηγίου, δὲν ἐγένετο εἰς τὴν πόλιν Βλουᾶ
περὶ τοῦ ἡγεμόνος καὶ κυρίου της.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἔξω ἀνореξίας· περὶ δὲ
τῆς ἀνореξίας τῆς ἐσωτερικῆς, ἡμποροῦμεν νὰ διώ-
σωμεν μικρὰν ιδέαν εἰς τὸν ἀναγνώστην. ἂν εὐαρε-
στηθῇ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ κατόπιν τῶν ἀνωτέρων ἐπ-
πέων, καὶ ν' ἀναβῇ μέχρι τῶν μεγαλοπρεπῶν προ-
πυλαίων τοῦ φρουρίου τῶν ἐπαρχικῶν συνόδων.

Ἰππευεν ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ μικρὸν ἱππὸν ἐλαστικόν,
φέροντα ἐφίππιον πλατὺ ἀπὸ βαλλοῦδον κόκκινον
τῆς Φλάνδρας, καὶ ἀναβόμενος ἐν εἰδὲι κοθάρων· τὸ
χρῶμα τοῦ ἱπποῦ ἦτον ἐπίξανθον· ὁ ὑπενδύτης τοῦ
ΔΕΣΠΟΤΟΥ, ἀπὸ βαλλοῦδον κρεμίζον, ἐσυγχέτο,

ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν χρώματος, μετὰ τὸ ἐφίππιον τοῦ ἵππου, καὶ διὰ μύλων τῶν κοκκίνων τούτων χρωμάτων διεκρίνετο ὁ βασιλόπαις ἀπὸ τοῦς δύο συντρόφους του, τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἔφερεν ἐνδύματα ἰοδαφῇ, ὁ δὲ πράσινα. Ὁ ἐξ ἀριστερῶν καὶ τὰ ἰοδαφῇ φέρων ἦτον ὁ ὑπασπιστής, ὁ δὲ ἐκ δεξιῶν καὶ τὰ πράσινα, ὁ ἀρχικυνηγὸς τοῦ βασιλόπαιδος.

Τῶν δὲ δύο ἀκολουθῶν, ὁ μὲν ἔφερεν ἐντὸς κλωβίου δύο ἱράκας, ὁ δὲ ἐκράτει κέρας κυνήγου εἰς τὴν χεῖρα, διὰ τοῦ ὁποίου ἤρχισε νὰ αὐλῇ βραθύμως ὡς ἦσαν εἰκοσι ἐτήματα μακρὰν τοῦ φρουρίου· διότι οἱ περιστοιχίζοντες τὸν βράθυμον τοῦτον βασιλόπαιδα, μετὰ βραθυμίαν ἔκαμναν τὰ χρέη των.

Ὅταν ἤκουσαν τὸν ἦχον ἐκεῖνον, ὅκτω φύλακες, περιπατοῦντες εἰς τὸν ἥλιον ἐντὸς τῆς τετραγώνου αὐλῆς, ἔτρεξαν καὶ ἐπύραν τὰ πλησίον αὐτῶν κείμενα κοντάρια, καὶ οὕτως ἔγεινεν ἡ ἐπίσημος εἴσοδος τοῦ ΔΕΣΠΟΤΟΥ εἰς τὸ φρούριον.

Ἀφοῦ οὗτος ἔγεινεν ἄφαντος ὑπὸ τὰ ἔαθη τῶν προπαλαίων, τρεῖς ἢ τέσσαρες φανλοῦσι, ἀναβάντες ἀπὸ τὸ σφαιριστήριον εἰς τὰ ἀνάκτορα κατόπιν τῶν ἱππέων, καὶ δείχνοντες πρὸς ἀλλήλους τὰ κρεμάμενα πτηνὰ, διεσκορπίσθησαν λέγοντες ἐπίσης τὴν γνώμην των δι' ὅσα εἶδαν· ὕπερον δὲ, ἀφοῦ ἀνεχώρησαν καὶ αὐτοί, ὁ δρόμος, ἡ πλατεῖα καὶ ἡ αὐλὴ ἔμειναν ἔρημοι.

Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ τότε ἐξεπέευσεν χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, ὑπῆγεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, ὅπου ὁ θαλαμηπόλος του ἤλλαξε τὰ φορέματά του, καὶ, ἐπειδὴ ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ δὲν εἶχεν ἀκόμη στείλει νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς του διὰ τὸ πρόγευμα, ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ἐτεντάθη ἐπὶ μακροῦ σκίμποδος, καὶ ἀπεκοιμήθη μετὰ τὴν ὀρεξιν, ὡς νὰ εἶχε σημαίνει ἡ ἐνδεκάτη ὥρα τῆς ἐσπέρας.

Οἱ ὅκτω φύλακες, γνωρίζοντες ὅτι ἡ ὑπηρεσία των εἶχε τελειώσῃ διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας, ἐξ-ἀπλωθέντες ἠλιάζοντο ἐπὶ πετρίνων καθισμάτων· οἱ ἱπποκόμοι ἐσκορπίσθησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ἱππῶνας μοῦρ' μετὰ τοὺς ἵππους, καὶ, ἐκτὸς ἱλαρῶν τινῶν πτηνῶν τὰ ὁποῖα, διὰ τερτισμῶν οἴξων, ἐφοβίζοντο ἀμοιβαίως ἐντὸς φυλλάδων πυκνῶν δεινδρόων, ἔλεγε, ὅτι ὅλα εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐκεῖνα ἐκοιμῶντο ὡς ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Αἰφνίς, ἐν μέσῳ τῆς γλυκυτάτης αὐτῆς σιωπῆς, ἀντήχησε γέλωας γευρώδης, λιγυρὸς, καὶ ἤνοιξαν τότε τὸν ἕνα πᾶν ὀφθαλμῶν τινὲς τῶν φυλάκων, διακώψαντες τὸν θαυτὸν μεσημβρινὸν των ὕπνον.

Κατῆρχετο ὁ δυνατὸς οὗτος γέλωας ἀπὸ παρὰ θύρον τῶν ἀνακτόρων, τὸ ὁποῖον ἐπεσκέπτετο τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ὁ ἥλιος, περιλαβάνων αὐτὸ εἰς μίαν τῶν μεγάλων ἐκείνων γωνιῶν, τὰς ὁποίας σκιαγραφοῦν πρὸ τῆς μεσημβρίας εἰς τοὺς τοίχους αἱ κατὰ τοιαῦτα τῶν καπνοδοχῶν.

Τὸν ἐμπροσθεν τοῦ παραθύρου τούτου ἐκτεινόμενον, καὶ ἀπὸ τορευτὸν σιδήρον κατέσκευασμένον μικρὸν ἐξώστην ἐστόλιζαν δύο γάστραι, τῶν ὁποίων ἡ μὲν εἶχε δεινδρόα κόκκινα, ἡ δὲ ἡράνθημα, καὶ προσέτι ῥοδωνιὰν πρῶμον, τῆς ὁποίας τὰ μεγαλοπρεπῆ πράσινα φύλλα ἐποικίλλοντο ἀπὸ πολλὰ πέταλα κόκκινα, προαναγγέλλοντα τὰ ῥόδα.

Εἰς τὸν θάλαμον τὸν ὁποῖον ἐφώτιζε τὸ παράθυρον τοῦτο ἦτον τράπεζα τετραγώνος· ἐσκέπαζε

δὲ αὐτὴν τάπης παλαιῆς ὀλλανδικῆς μετὰ πλατύφυλλα ἄνθη. Καὶ εἰς μὲν τὸ μέσον τῆς τραπέζης ταύτης ἦτον φιάλη ἀμμόλιθινη μετὰ στόμα μακρὸν, κρίνα ἔχουσα καὶ ἀνθεμίδας· εἰς δὲ τὰς δύο ἄκρας αὐτῆς ἐκάθηντο δύο νεάνιδες.

Παράξενος ἦτον ἡ στάσις τῶν δύο τούτων νεανίδων· ἔλεγε, ὅτι ἦσαν δύο μαθήτριάι δραπετεύουσαι ἀπὸ μοναστηρίων. Ἡ μὲν ἐξ αὐτῶν, ἀκουμβοῦσα τοὺς δύο τῆς ἀγκῶνας εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ κρατοῦσα κονδύλιον εἰς τὴν χεῖρα, ἔγραφεν εἰς φύλλον χαρτίου ἐκλεκτοῦ τῆς ὀλλανδικῆς· ἡ δὲ, γονατίζουσα ἐπὶ θρονίου, ὥστε νὰ δύναται νὰ τετάνη τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος ἐπάνωθεν τῶν νώτων τοῦ θρονίου, καὶ μέχρις ἱκανοῦ μέρους τῆς τραπέζης, ἐβλεπε τὴν ἄλλην γράφουσαν, ἡ μᾶλλον διατάζουσαν ἂν ἔπρεπε νὰ γράψῃ. Ὅθεν καὶ φωναὶ πολλαί, καὶ εἰρωνεῖαι πολλαί, καὶ γέλωτες πολλοί, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων, δυνατώτερος ὢν τῶν ἄλλων, εἶχε τρομάξει, ὡς εἶπαμεν, τὰ πτηνὰ τῆς αὐλῆς, καὶ διαταράξει τὸν ὕπνον τῆς φρουρᾶς τοῦ ΔΕΣΠΟΤΟΥ.

Ἐπειδὴ ἐνησχολήθημεν νὰ διαγράψωμεν εἰκόνας, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ μᾶς συγχωρηθῇ νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰς δύο τελευταίας τοῦ κεφαλαίου τούτου.

Ἡ ἀκουμβοῦσα ἐπὶ τοῦ θρονίου, τουτέστιν ἡ θορυβοποιὸς, ἡ φιλόγεως, ἦτον νεάνις ὠραία, δεκαεννέα ἢ εἴκοσιν ἐτῶν ἡλικίας, μελαγχροινὴν ἔχουσαν τὴν ὄψιν, κατὰ μαυρον τὴν κόμην, λαμπροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καμαρωτὰ τὰ ὀφρύδια, τοὺς ὀδόντας στυλπνοὺς ὡς μαργαρίτας, τὰ χεῖλη κατακόκκινα ὡς κοράλλια.

Ὅλα τῆς τὰ κινήματα ὁμοίαζαν ἐκρηξιν ὑπνόμου· δὲν ἔζη, ἀνεπύδα.

Ἡ ἄλλη, ἡ γράφουσα, ἐκύταζε τὴν θορυβοποιὸν σύντροφόν της μετὰ ἐλέμμα γαλανόν, ἐξάστερον καὶ καθαρὸν, ὡς τὸν οὐρανὸν τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης. Ἡ κόμη της, μεταξύ ξανθοῦ καὶ στακτεροῦ χρώματος, περιστραμμένη μετὰ ἄκραν φιλοκαλίαν, ἐπιπτεν εἰς μεταξῶδεις εοστρύχους ἐπὶ τῶν μαργαρωδῶν παρειῶν της· ἡ λεπτοτάτη αὐτῆς χεὶρ ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ χαρτίου, τῆς δὲ χεὶρὸς ταύτης ἡ ἰσχύτης ἐδείχνε τὴν ἄκραν τῆς νεότητος. Ὅσαίς ἤκουοντο τὰ γέλια τῆς φίλης της ἐσήκονεν, ὡς πειστωμένη, τοὺς λευκοὺς ὤμους της, τῶν ὁποίων χαριέστατον καὶ ποιητικώτατον ἦτον τὸ σχῆμα, ἔλειπεν ὅμως ἀπ' αὐτοῦς ἡ περισσὴ ἐκεῖνη εὐτονία καὶ εὐμετρία, τὰς ὁποίας ἐπεθύμει τις νὰ ἴδῃ εἰς τοὺς βραχίονας καὶ εἰς τὰς χεῖράς της.

— Μονταλαί! Μονταλαί! εἶπε τέλος πάντων μετὰ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ λυγρὰν ὡς ἄσμα, γελᾷς πολὺ δυνατὰ, γελᾷς καθὼς οἱ ἄνδρες· ὅχι μόνον θὰ μᾶς ἀκούσουν οἱ κύριοι φύλακες, ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν θ' ἀκούσης τὸ κωδούριον τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ, ὅταν ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ σὲ φωνάξῃ.

Ἡ νεάνις ἣτις ὠνομάζετο Μονταλαί δὲν ἔπαυσεν οὔτε τὰ γέλια οὔτε τὰς χειρονομίας της διὰ τὴν νοουσιαν ταύτην ἀπεκριθὴ μόνον.

— Λουίζα, δὲν λέγεις ἀληθινὰ ὅτι ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου ἡξυρεῖς ὅτι οἱ κύριοι φύλακες, καθὼς τοὺς ὀνομάζεις, εὐρίσκονται εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ὅτι μετὰ τὸ κανόνιον δὲν ἐξυπνοῦν ἡξυρεῖς ὅτι τὸ κωδούριον τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ἀκούεται ἀπὸ τὴν γέφυραν τοῦ Βλουᾶ, καὶ ἐπομένως θὰ τὸ ἀκούσῃς ὅταν ἡ

ὕπηρεσίᾳ μου μὲ προσκαλέσῃ πλησίον της. Ἀγανακτεῖς, κόρη μου, διότι γελῶ ὅταν γράφῃς· φοβεῖσαι μήπως ἡ κυρία Σαινρεμὴ, ἡ μήτηρ σου, ἀναβῇ ἐδῶ, καθὼς τὸ συνειθίζει κάποτε, ὡσάνκις γελάσωμεν δυνατά· μήπως μᾶς καταλάβῃ αἰφνιδίως, καὶ ἰδῇ τὸ μέγιστον τοῦτο φύλλον τοῦ χαρτίου, εἰς τὸ ὅποιον, ὁλοκλήρον τέταρτον τῆς ὥρας, δὲν ἠμπόρεσες νὰ γράψῃς ἄλλο παρά τὰς λέξεις· «Κύριε 'Ραούλ!» Καὶ ἔχεις δίκαιον, φιλάττη μου Λουίζα, διότι, μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, Κύριε Ραούλ, ἠμποροῦν νὰ γραφοῦν τόσαι ἄλλαι ἐκφραστικώταται καὶ ἐμπρηστικώταται, ὥστε ἡ κυρία Σαινρεμὴ, ἡ φιλάττη μήτηρ σου, ἔχει δίκαιον νὰ θυμώσῃ ἴσα μὲ τὸν οὐρανόν. Αἱ! αὐτὸ δὲν εἶναι; λέγε.

Καὶ, ταῦτα λέγουσα, ἡ Μονταλαὶ ἐδιπλασίαζε τὰ γέλια καὶ τὰς θορυβώδεις προκλήσεις της.

Ἡ Ξανθὴ ἐθύμωσε τότε εἰς τὰ σωστά· ἐξέσχισε τὸ φύλλον ὅπου, τῷ ὄντι, αἱ λέξεις αὗται, Κύριε 'Ραούλ, ἦσαν γραμμῆναι μὲ χαρακτῆρα ὠραιότατον, καὶ, ζουλιζουσα τὸ χαρτίον εἰς τοὺς τρέμοντας δακτύλους της, τὸ ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ παράθυρου.

— Αἱ! αἱ! εἶπεν ἡ Μονταλαὶ, κακιοῖνε λοιπὸν τὸ ἀρνίον μας τὸ ἄκακον, ἡ ἀθῶα περιστέρα μας! . . . Μὴ φοβῆσαι, Λουίζα μου· ἡ κυρία Σαινρεμὴ δὲν ἔρχεται, καὶ ἀνέλθῃ, ἡξεύρεις ὅτι ἐγὼ ἔχω καλὴν ἀκοήν. Καὶ ἔπειτα, μήπως δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ γράφῃ κανεὶς εἰς φίλον τοῦ παλαιῶν, εἰς δώδεκα χρόνων φίλον, καὶ μάλιστα ὅταν ἀρχίξῃ τὴν γραφὴν μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις· Κύριε 'Ραούλ;

— Καλὰ λοιπὸν, δὲν τοῦ γράφω, εἶπεν ἡ νεά.

— Αἱ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἰδοὺ τιμωρεῖται ἀξιόλογα ἡ Μονταλαὶ! ἐφώναζε, γελῶσα πάντοτε, ἡ ὠραία χλευάστρια. Ἐλα, ἔλα, ἐν ἄλλο φύλλον χαρτίου, καὶ ἄς τελειώσωμεν γρήγορα τὰ γράμματά μας. Καλὰ! ἰδοὺ, τώρα λαλεῖ τὸ κωδούνιον! Αἱ! μὰ τὸν Θεόν, τόσον χειρότερα! Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ θὰ περιμένῃ, ἡ δὲν θὰ ἔχῃ σήμερον τὴν πρώτην ψυχοκόρην της!

Καὶ τῷ ὄντι, τὸ κωδούνιον τότε ἠκούσθη, ἀναγγέλλον ὅτι ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ εἶχεν ἀποστολισθῇ, καὶ ἐπὶ ῥιμνὴν τὸν ΔΕΣΠΟΤΗΝ, ὅστις τὴν ἐχειραγωγῇ συνήθως ἀπὸ τὴν αἰθουσαν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Τῆς διατυπώσεως ταύτης τελουμένης μὲ ἄκραν ἐπισημότητα, οἱ δύο νυμφεῖοι ἐπρογεύοντο, καὶ ἔπειτα ἐχαθρίζοντο μέχρι τοῦ γεύματος, τὸ ὅποιον ἦτον ἀμεταθέτως προσδιορισμένον εἰς τὰς δύο ὥρας.

Ἀμα ἀκουσθέντος τοῦ κωδούνου, ἠνοήχθη, εἰς τὸ ἀριστερόθεν τῆς αὐλῆς κείμενον ὀφουλάκιον, θύρα μεγάλη διὰ τῆς ὁποίας ἐξῆλθαν δύο ἀρχιτρίκλινοι, καὶ ὀπίσω αὐτῶν ὀκτὼ παραμάγειροι, φέροντες ἕκαστος ὀφφορεῖον, τοῦ ὁποίου τὰ τρυβλία ἐσκεπάζοντο μὲ ἀργυρὰ σκεπάσματα.

Ὁ εἰς τῶν δύο τούτων ἀρχιτρίκλινων, ὅστις ἐφαίνετο ἀνώτερος τοῦ ἄλλου, ἡγγίξε σιωπῶντως μὲ τὴν ῥάβδον τοῦ ἑνα τῶν φυλάκων, ῥογαζόντα ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ ἐφάνη μάλιστα τόσον καλός, ὥστε ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου τούτου, μεθυμένου ὄντος ἀπὸ ὕπνου, τὸ κοντάριναυτοῦ, τὸ ὅποιον ἔστεικεν ὀρθὸν εἰς τὸν τοίχον πλησίον του· ὁ δὲ στρατιώτης ἐκεῖνος, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐρωτήσῃ ἢ ἐξετάσῃ τι, συνάδευσε μέχρι τοῦ ἐστιατορίου τὸ γαργητὸν τοῦ ΔΕΣΠΟΤΟΥ, τοῦ ὁποίου ἐπροπορεύοντο εἰς ἀκόλουθος καὶ οἱ δύο, ὡς εἴπαμεν, ἀρχιτρίκλινοι.

Καὶ παντοῦ ὅθεν διέβαινε τὸ γαργητὸν, οἱ σκεποὶ ἔφεραν ὄπλα.

Ἡ κυρία Μονταλαὶ καὶ ἡ Ξανθὴ σύντροφός της ἔβλεπαν ἀπὸ τοῦ παράθυρον ὅλα τὰ γινόμενα, εἰς τὰ ὅποια μολαταῦτα ἐφαίνοντο συνειθισμένοι. Ἐπειτα, ἂν ἐκύτταζαν μὲ περιέργειαν, τοῦτο προήρχετο διότι ἤθελαν νὰ ἐπαυθῶν ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἤρχετο νὰ τὰς ἐνοχλήσῃ. Ἀποῦ λοιπὸν ἐπέρασαν παραμάγειροι, καὶ φυλάκες, καὶ ἀκόλουθοι, καὶ ἀρχιτρίκλινοι, ἐκάθισαν πάλιν εἰς τὴν τράπεζαν· ὁ δὲ ἥλιος ὅστις, εἰς τὸ διάκενον τοῦ παραθύρου, εἶχε φωτίσει ὅλγον τὰ ἐράσματα ἐκεῖνα πρόσωπα, ἐφώτιζε τότε μόνον τὰ δεινροῖα, καὶ τὰ ἡράνθημα, καὶ τὴν ῥοδωιάν τὴν πρέζμον.

— Πά! εἶπεν ἡ Μονταλαὶ, ἀναλαβούσα τὴν θέσιν της, ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ θὰ προγευθῇ σήμερον χωρὶς ἐμέ.

— Ὡ! Μονταλαὶ, θὰ παιδευθῇ, ἀπεκρίθη ἡ ἄλλη κόρη, καθήμεν ἑλαφρὰ εἰς τὴν θέσιν της.

— Θὰ παιδευθῇ; ὦ! μάλιστα, δηλαδὴ θὰ στερευθῇ τὸν περίπατον· καὶ ἐγὼ αὐτὸ ζητῶ, νὰ παιδαμένη εἰς τὴν θυρίδα, νὰ γυρίξῃς ἀριστερά, νὰ γυρίξῃς δεξιὰ, εἰς δρόμους σκαμμένους ἀπὸ τὰς τροχιάς, ὅπου θέλεις δύο ὁλοκλήρους ὥρας νὰ κάμῃς μίαν λεύγαν, καὶ ἔπειτα νὰ ἐπιστρέψῃς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν πτέρυγα ἐκείνην τοῦ φρουρίου, ὅπου εἶναι τὸ παράθυρον τῆς Μαρίας Μεδίκης, καὶ ὅπου ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ δὲν παύει ποτὲ νὰ λέγῃ· «Ποῖος τάχα νὰ πιστεύῃ ὅτι » ἀπ' ἐκεῖ ἐδραπέτευσεν ἡ βασίλισσα Μαρία! Τεσσαράκοντα ἐπτὰ ποδῶν ὕψος! Μήτηρ πέντε βασιλοπαίδων, δύο ἀρσενικῶν καὶ τριῶν θηλυκῶν!» Ἄν τοῦτο ἦναι διασκεδάσις, Λουίζα, ἐγὼ θέλω νὰ παιδεύωμαι καθ' ἡμέραν, μάλιστα ὅταν ἡ παιδεία μου συνίσταται εἰς τὸ νὰ μένω μὲ σέ, καὶ νὰ γράφω γράμματα χαριέστατα καθὼς αὐτὰ τὰ ὅποια γράφομεν.

— Μονταλαὶ! Μονταλαὶ! ἔχει κανεὶς καὶ χρέη νὰ ἐκπληρώσῃ.

— Ὅμιλεῖς περὶ τούτου, ψυχὴ μου, ἀτάραχα, ἀποῦ σὲ ἀφίνουν ἐλευθέραν εἰς τὴν αὐλὴν ταύτην. Εἴσαι ἡ μόνη ἥτις ἔχεις ὅλα τὰ ὠφελήματα, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃς τὰ ἔαρη· σὺ, περισσότερον ψυχοκόρη τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ παρὸς εἶμαι ἐγὼ ἢ ἡ ἰδία, καθότι ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ἐγύρισε ὅλην τὴν ἀγάπην τοῦ πάππου σου εἰς σέ· καὶ ἐμβαίνει εἰς τὴν βιβρερὰν ταύτην οἰκίαν, καθὼς τὰ πτηνὰ εἰς τὴν αὐλὴν της, ῥογᾷς τὸν ἄερα, τρυμπᾷς τὰ ἄνθη, ξεσπερίζεις τοὺς καρπούς, χωρὶς νὰ κάμῃς κάμμίαν ὑπηρεσίαν, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃς κάμμίαν ἀνδρίαν. Καὶ σὺ μοῦ ὁμιλεῖς περὶ ἐκπληρώσεως χρεῶν! Τῇ ἀληθείᾳ, ὠραία μου ὀκνηρὰ, ποῖα ἄλλα εἶναι τὰ ἰδικὰ σου χρέη, παρά νὰ γράφῃς εἰς τὸν ὠραῖον Ραούλ. Καὶ μάλιστα, οὔτε εἰς αὐτόν, καθὼς ἔλεπω, δὲν γράφεις· ὥστε καὶ σὺ ἀκόμη, ὡς φαίνεται, ὁμιλεῖς ὀλίγον τὰ χρέη σου.

Ἡ Λουίζα τότε, ἀναλαβούσα σοβαρὸν ἦθος, ἀκούμῃσε τὸν πώγωνά εἰς τὴν χεῖρά της, καὶ, μὲ ὕψος πλήρες εὐκυρηνείας, εἶπεν·

— Ἐπίπληξέ με λοιπὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν μου! Καὶ σοῦ εἰστάζει ἡ κορδία; Σὺ ἔχεις μέλλον, Μονταλαὶ· εἴσαι κυρία τῆς αὐλῆς· ὁ βασιλεὺς, ἂν νυμφευθῇ, θὰ προσκαλέσῃ τὸν ΔΕΣΠΟΤΗΝ πλησίον του·

θὰ ἰδοὺς ἑορτὰς λαμπρὰς, θὰ εἶπες τὸν βασιλέα, τὸν ὁποῖον λέγουν τόσοι ὥραιον, τόσοι ἀξιεράστον!

— Καὶ μάλιστα, θὰ εἰλέπω καὶ τὸν Ῥαούλ, ὅστις εἶναι πλησίον τοῦ Πρίγκιπος, εἶπεν ἡ πονηρὰ Μονταλαί.

— Ὁ καυμένος ὁ Ῥαούλ! εἶπε στενάζουσα ἡ Λουίζα.

— Ἰδοὺ στιγμὴ λοιπόν νὰ τοῦ γράψης, ὥρατα φίλη μου! ἔλα, ἀς ἀρχίσωμεν πάλιν τὸ περίφημον Κύριε Ῥαούλ, τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σχισθέντος φύλλου.

Ταῦτα εἶπε, καὶ τῆς ἐπρόσφερε τὸ κονδύλιον, καὶ, μὲ ἐράσμιον μειδίαμα, ἐνεθάρρυνε τὴν χειρὰ της, ἥτις ἔγραψε ταχέως τὰς σημειωθείσας λέξεις.

— Τώρα; ἠρώτησεν ἡ νεωτέρα τῶν δύο.

— Τώρα γράψε ὅ,τι στοχάζεσαι, Λουίζα, ἀπεκρίθη ἡ Μονταλαί.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι κατὶ στοχάζομαι;

— Ἄν δὲν στοχάζεσαι κατὶ, στοχάζεσαι κάποιον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἴδιον, ἢ μάλιστα πολὺ χειρότερον.

— Νομίζεις, Μονταλαί;

— Λουίζα, Λουίζα, τὰ γαλανὰ σου βλέμματα εἶναι θαθεὰ καθὼς ἡ θάλασσα τὴν ὁποίαν εἶδα εἰς Βουλωνίαν, πέρυσσι. Ὅχι, ἀπατώμαι ἡ θάλασσα εἶναι ἀπιστος, τὰ βλέμματά σου εἶναι θαθεὰ καθὼς τὸ κυανοῦν ἐκεῖνο χρῶμα τὸ ὁποῖον εἰλέπεις ἐκεῖ ὑψηλὰ, νὰ, ἐπάνω τῶν κεφαλῶν μας.

— Πολὺ καλὰ! ἐπειδὴ ἀναγινώσκεις τόσοι καλὰ εἰς τὰ βλέμματά μου, εἰπέ μου τί στοχάζομαι, Μονταλαί.

— Πρώτον, δὲν στοχάζεσαι Κύριε Ῥαούλ στοχάζεσαι Φίλιππὸν μου Ῥαούλ.

— Ὁ!

— Μὴ κοκκινίζης διὰ τόσοι μικρὸν πρᾶγμα. Φίλιππὸν μου Ῥαούλ, ἐλέγαμεν, μὲ παρακαλεῖς νὰ σοῦ γράψω εἰς Παρισίους, ὅπου σὲ κρατεῖ ἡ ὑπηρεσία τοῦ Πρίγκιπος. Ἐπειδὴ πρέπει θέβαια νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτοῦ πολὺ, καὶ διὰ τοῦτο ζητεῖς διασκέδασιν εἰς τὴν ἐνθύμησιν ἐπαρχιωτίδος...

Ἡ Λουίζα τότε ἐσηκώθη διαμιάς.

— Ὅχι, Μονταλαί, εἶπε μειδιώσα, ὅχι, δὲν στοχάζομαι τίποτε ἀπ' αὐτά. Νὰ, ἰδοὺ τί στοχάζομαι.

Καί, λαβοῦσα τολμηρῶς τὸ κονδύλιον, ἔγραψε μὲ σταθερὰν χεῖρα τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις:

Θὰ ἤμουν πολλὰ δυστυχὴς, ἂν δὲν ἐπέμενες « τόσοι εἰς τὸ νὰ λάβῃς ἀπ' ἐμὲ μικράν τινα ἐνθύμῃν » εἰδὼ τὰ πάντα μοῦ ἐνθυμίζουσιν τὰ πρῶτά « μας » ἔτη, τὰ ὁποῖα τόσοι ταχέως παρήλθον, τὸν γλυκὰ ἔφυγον, ὥστε ποτὲ ἄλλα δὲν θ' ἀναπληρώσουν τὰ θείλητρα αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ἡ Μονταλαί, ἥτις ἔβλεπε τρέχον τὸ κονδύλιον καὶ ἀνεγίνωσκεν ἀντίστροφα κατ' ὅσον ἡ φίλη της ἔγραψε, τὴν διέκοψε χειροκροτοῦσα.

— Τώρα ναί, τώρα ναί! εἶπεν ἡ Λουίζα, ἰδοὺ καρδιά, ἰδοὺ ὕψος! δεῖξέ εἰς τοὺς κυρίους Παρισίους, φίλτάτη μου, ὅτι τὸ Βλουά εἶναι ἡ πόλις τῆς ὥραιας γλώσσης.

— Αὐτὸς ἠξέειρε ὅτι δι' ἐμὲ, ἀπεκρίθη ἡ Λουίζα, τὸ Βλουά ἦτον ἄλλοτε παράδεισος.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ εἰπῶ, καὶ σὺ λαλεῖς ὡς ἄγγελος.

— Τελειόνω, Μονταλαί.

Καὶ ἡ νεᾶνις τῷ ὄντι ἠκολούθησε.

« Λέγεις ὅτι μ' ἐνθυμίζεις, κύριε Ῥαούλ. Σ' εὐχαριστῶ, πλὴν αὐτὸ δὲν μ' ἐκπλήττει, διότι ἡξέειρε ποσάκις αἱ καρδίαι μας ἐκτύπησαν ἡ μία διὰ τὴν ἄλλην. »

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ἡ Μονταλαί, φυλάξου, ἀρνίον μου ἄκακον, διότι εἰλέπω καὶ σπείρεις τὸ μαλλίον σου, καὶ ἐκεῖ πέραν εἶναι λύκοι!

Ἡ Λουίζα ἦτον ἐγγὺς ν' ἀποκριθῇ, ὅταν τὸ κάλπασμα ἵππου ἀντήχησεν εἰς τὰ προπύλαια τοῦ φρουρίου.

— Τί νὰ ἦναι; εἶπεν ἡ Μονταλαί, πλησιάζουσα εἰς τὸ παράθυρον. Ὁραῖος ἵππεύς, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Ὡ! ὁ Ῥαούλ! ἐφώναξεν ἡ Λουίζα, ἥτις εἶχε κάμει τὸ αὐτὸ κίνημα ὡς ἡ φίλη της, καί, ὠχριάσασα, ἔπεσε πάλλουσα πλησίον τῆς ἡμιτελοῦς ἐπιστολῆς της.

— Ἰδοὺ ἐπιτήδειος ἐραστής, μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἐφώναξεν ἡ Μονταλαί, καὶ φθάνει ἐγκαίρως!

— Παραμέρισε, παραμέρισε, σὲ παρακαλῶ, ἐμμουρούρισε ἡ Λουίζα.

— Πά! Δὲν μὲ γνωρίζεις; ἄφες με λοιπόν νὰ ἰδῶ τί ἔρχεται ἐδῶ νὰ κάμῃ.

Β'.

ΔΙΑΓΓΕΛΕΥΣ.

Ἡ κυρία Μονταλαί εἶχε δίκαιον ὁ νέος ἵππεύς ἦτον τῷ ὄντι εὐχάριστον θέαμα.

Ἦτον νέος εἰκοσιεττάρων ἢ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ὑψηλός, λυγρός, φέρων μὲ χάριν πολλὴν τὸ κομψὸν τοῦ καιροῦ ἐκείνου στρατιωτικὸν ἐνδυμα. Τὰ μεγάλα καὶ χωνοειδῆ τοῦ ὑποδήματα ἐπερίκειαν πόδα, τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Μονταλαί, ἂν ἐφόρει φορέματα ἀνδρὸς, δὲν θὰ ἐντρέπετο ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς ἐδικόν της. Μὲ τὴν μίαν τῶν λεπτῶν καὶ νευρωδῶν χειρῶν του ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἐσήκωσε τὸν πῖλόν του μὲ τὰ μακρὰ πτερὰ, ὅστις ἐσκέπαζε τὸ σοβαρὸν καὶ παιδικὸν ἐν ταῦτ' πρόσωπόν του.

Τὸ θάδισμα τοῦ ἵππου ἀκούσαντες οἱ φύλακες ἐξύπνησαν καὶ ἐσηκώθησαν ἀμέσως ὄρθιοι.

Ὁ νέος, ἀφήτας ἕνα ἐξ αὐτῶν νὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν ἀστράβην του, καὶ κύψας πρὸς αὐτόν, μὲ φωνὴν καθαρὰν καὶ εὐδιάκριτον ἥτις ἠκούσθη ἐντελῶς ἀπὸ τὸ παράθυρον ὅπου ἐκρύπτοντο αἱ δύο νεᾶνιδες, τοῦ εἶπε:

— Διάγγελμα πρὸς τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ἱψηλότητα.

— Ἄ! Ἄ! ἐφώναξεν ὁ φύλαξ ἄξιωματικέ, διαγγελεύς!

Ἄλλ' ὁ καλὸς οὗτος στρατιώτης ἐγνώριζεν ὅτι ἀξιωματικὸς δὲν θὰ ἐφάνετο, διότι ὁ μόνος ὅστις ἠδύνατο νὰ φανῇ εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὴν ἄκραν τοῦ φρουρίου, εἰς μικράν τινα οἰκοδομὴν πλησίον τῶν κήπων. Ὅθεν καὶ ἔσπευσε νὰ προσθῇ.

— Κύριέ μου, ὁ ἀξιωματικὸς εἶναι εἰς περίπολον εἰς τὴν ἀπουσίαν του ὅμως φωνάζομεν τὸν κύριον Σαινρεμὴν, τὸν αὐλάρχην.

— Τὸν κύριον Σαινρεμὴν! ἐπανελάβεν ὁ νέος κοκκινίζων ὀλίγον.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Ναί . . . Μήνυσέ του, σὲ παρακαλῶ, ὥστε ὅσον ταχύτερον ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψίν μου εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἱψηλότητα.

— Εἶναι εἷλα, φαίνεται, εἶπεν ὁ φύλαξ, ὡς λαλῶν πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, ἐλπίζων ὅμως νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν.

Ὁ διαγγελεὺς ἐνευτε καταφατικῶς.

— Τότε, εἶπεν ὁ φύλαξ, τρέχω νὰ εὔρω ὁ ἴδιος τὸν αὐλάρχην.

Ὁ νέος ἐν τούτοις ἐπέξευσε, καὶ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι στρατιῶται ἔδωκαν μετὰ περιέργειαν τὸ παραμικρὸν κίνημα τοῦ ὥραίου τοῦ ἵππου, ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος ἐπέστρεψε λέγων·

— Μὲ συγχωρεῖς, κύριέ μου· πλὴν τ' ὄνομά σου, σὲ παρακαλῶ ;

— Ἰπποκόμης τῆς Βραζελόνης, ἐκ μέρους τῆς Αὐτοῦ Ἱψηλότητος τοῦ κυρίου Πρίγκιπος τοῦ Κονδέ.

Ὁ στρατιώτης ἐπροσκύνηθεν ἐδωραιοῦς, καὶ, ὥσάν τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ νικητοῦ τοῦ Ροκουᾶ καὶ τοῦ Σάνς νὰ εἶχε δώσει εἰς αὐτὸν πτέρυγας, ἀνέβη δρομαῖος τὴν προθύραιον κλίμακα, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τοὺς προθαλάμους.

Προτοῦ νὰ λάβῃ καιρὸν ὁ ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης νὰ δέσῃ τὸν ἵππον του εἰς τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας τῆς κλίμακος ταύτης, ἔδραμεν ἀπνευστί ὁ κύριος Σαινρεμῆς, κρατῶν τὴν ἐξωγκωμένην κοιλίαν του μετὰ τὴν μίαν τῶν χειρῶν του, ἐνῶ μετὰ τὴν ἄλλην ἐσχίζε τὸν ἀέρα καθὼς ὁ ἀλιεὺς τὰ κύματα μετὰ τὸ κωπῖον.

— Ἄ ! κύριε ὑποκόμη, σὺ εἰς Βλουᾶ ; ἐφώνηξε· καλῆ; τοῦτο εἶναι θαῦμα ! Καλημέρα, κύριε 'Ραοῦλ, καλημέρα !

— Προσκυνῶ ταπεινῶς, κύριε Σαινρεμῆ.

— Ὡ πῶς ἡ κυρία Βαλ. . . θὰ εἰπῶ ἡ κυρία Σαινρεμῆ θὰ εὐχαριστηθῇ νὰ σὲ ἰδῇ ! Ἐλα, κύριε 'Ραοῦλ, ἡ Ἱψηλότης Του προγεύεται· πρέπει νὰ τὸν διακόψω ; πρόκειται περὶ σπουδαίας υποθέσεως ;

— Ναὶ καὶ ὅχι, κύριε Σαινρεμῆ. Μολαταῦτα, μία στιγμὴ ἀργοπορίας ἡμπορεῖ νὰ προξενήσῃ δυσἀρεσκείαν τινὰ εἰς τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ἱψηλότητα.

— Τότε λοιπὸν, ἀς ἐκβιάσωμεν τὸν σκοπὸν, κύριε ὑποκόμη. Ἐλα. Ἐπειτὰ, ὁ Δεσποτὴς σήμερον εἶναι φαιδρότατος· καὶ μᾶς φέρεις εἰδήσεις, δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

— Μεγάλας εἰδήσεις, κύριε Σαινρεμῆ.

— Καὶ καλὰς, υποθέτω.

— Ἀξιολόγους !

— Ἐλα γρήγορα, ἔλα γρήγορα, τότε, ἐφώνησεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ἐνῶ, περιπατῶν, διώρθονε τὰ φορέματά του.

Ὁ 'Ραοῦλ τὸν ἠκολούθησε, κρατῶν εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν του, καὶ φοβηθεὶς ὅπως οὖν διὰ τὸν κρότον τῶν περνεριστῶν του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ὑπερμέτρων ἐκείνων αἰδουσῶν.

Εὐθὺς ἀφοῦ οὗτος ἔγεινεν ἄφαντος εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ παλατίου, εἰς τὸ παράθυρον τῆς αὐλῆς ἐφάνησαν καὶ πάλιν ἀνθρώπινα ὄντα, καὶ ψιθυρισμὸς σφοδρὸς ἐφάνερωσε τὴν συγκίνησιν τῶν δύο νεανίδων. Φαίνεται δὲ ὅτι μετ' ὀλίγον κατὰ ἀπεφάσισαν, διότι ἡ μία τῶν δύο ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ παράθυρον, καὶ

αὐτὴ ἦτον ἡ μελαγχροινῇ· ἡ ἄλλη ἔμεινεν ὀπίσω τοῦ ἐξώστου, κρυπτομένη ἀπὸ τὰ ἄνθη, κυττάζουσα προσεκτικῶς, διὰ τὴν μεταξὺ τῶν κλάδων, τὴν προθύραιον κλίμακα διὰ τῆς ὁποίας ὁ κύριος Βραζελόνης ἐμβῆκεν εἰς τὸ παλάτιον.

Ἐν τούτοις τὸ ὑποκείμενον τῆς τοσαύτης περιέργειας ἠκολούθει τὸν δρόμον του κατόπιν τοῦ αὐλάρχου. Κρότος δὲ ἐρημάτων ταχέων, ὁσμὴ φαγητῶν καὶ κρασίου, κλαγγὴ κρυστάλλων καὶ παροψίδων, τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι ἦτον εἰς τὸ τέλος τῆς πορείας του.

Οἱ εἰς τὸ προκείμενον τοῦ ἐστιατορίου ὀφιοφυλάκιον παρευρισκόμενοι ἀκόλουθοι, θαλαμηπόλοι καὶ ἀξιωματικοί, ὑπεδέχθησαν τὸν νεωστὶ ἐλθόντα μετὰ τὴν παροιμιώδη τῆς πόλεως ἐκείνης φιλοφροσύνην· καὶ τινὲς μὲν ἐξ αὐτῶν ἐγνώριζαν προσωπικῶς τὸν 'Ραοῦλ, ὅλοι δὲ σχεδὸν ἤξευραν ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τοῦς Παρισίους. Ἐλεγες λοιπὸν ὅτι ἡ παρουσία του διέκοψε τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τραπέζης.

Τί ἄλλο ; εἰς τῶν ἀκολούθων, ὅστις ἔτυχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ κερᾷ τὴν Αὐτοῦ Ἱψηλότητα, ἀκούσας τὸν κρότον τῶν περνεριστῶν εἰς τὸ πλησίον δωματίον, καὶ στραφείς, ὡς παιδίον, νὰ ἰδῇ, δὲν ἐκατάλαβεν ὅτι ἐξηκολούθει νὰ χύνη, ὅχι πλέον εἰς τὸ ποτήριον τοῦ δουκὸς, ἀλλ' εἰς τὸ τραπέζομάντιλον.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, μὴ οὕτω προκατειλημμένη ὡς ὁ ἐνδοξος σύζυγός της, ἐπαρτήθησε τὴν ἀπροσεξίαν ταύτην τοῦ ἀκολούθου.

— Τί τρέχει ; εἶπε.

— Τί τρέχει ; ἐπανέλαβεν ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ, τί συνέβη ;

Ὁ κύριος Σαινρεμῆς, ἐμβάζων τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν κεφαλὴν του διὰ τῆς θύρας, ὠφελήθη ἀπὸ τὸ περιστατικὸν τοῦτο.

— Ἱψηλότητε, εἶπεν, ἐτολμήσαμεν νὰ ἐνοχλήσωμεν τὴν Ἱψηλότητά Σου αὐτὴν τὴν ὥραν.

— Διατί μ' ἠνοχλήσατε ; εἶπεν ὁ Γαστὼν, σύρων πρὸς ἑαυτὸν τεμάχιον μέγα ἐνὸς τῶν παχυτέρων ἰχθύων ὅσοι ποτὲ ἀνέβησαν τὸν ποταμὸν Λουᾶρ καὶ ἠλειούθησαν μεταξὺ Παιμπῶφ καὶ Σαινναζαίρ.

— Διότι ἐφθασε διαγγελεὺς ἀπὸ τοῦς Παρισίους. Δὲν πειράζει ὅμως· μετὰ τὸ πρόγευμα τῆς Ἱψηλότητός Σου, ἔχομεν καιρὸν.

— Ἀπὸ τοῦς Παρισίους . . . ἐφώνησεν ὁ δουξ, ῥίψας ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ πηροῦνιον· διαγγελεὺς, εἶπες, ἀπὸ τοῦς Παρισίους ; Καὶ ἀπὸ ποῖον ἔρχεται ὁ διαγγελεὺς οὗτος ;

— Ἀπὸ τὸν κύριον Πρίγκιπα, εἶπεν ὁ αὐλάρχης. Πρίγκιπα δὲ τότε λέγοντες, ἐνόουν τὸν πρίγκιπα τοῦ Κονδέ.

— Διαγγελεὺς ἀπὸ τὸν Πρίγκιπα ; ἐξεφώνησε ταραχμένος ὁ Γαστὼν, ἡ δὲ ταραχὴ του δὲν διέφυγε κανένα ἐκ τῶν περιστάσεων, ὅθεν καὶ ἠῤῥησε τὴν γενικὴν περιέργειαν.

Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ἐνόμισεν ἴσως ὅτι ἐπανῆλθε δι' αὐτὸν ὁ εὐδαίμων ἐκεῖνος καιρὸς τῶν συνωμοσιῶν, ὅταν ἐσυγκινεῖτο εἰς τὸ παραμικρὸν τῆς θύρας κύπημα, ὅταν πᾶσα ἐπιστολὴ ἠδύνατο νὰ περιέχῃ μέγα τι μυστήριον τοῦ Κράτους, ὅταν πᾶς διαγγελεὺς ὑπηρετεῖ σκοτεινὴν καὶ περιπεπλεγμένην ραδιουργίαν. Ἰσως δὲ καὶ τὸ μέγα ἐκείνο τοῦ Πρίγκιπος ὄνομα ἀνεπτύχθη ὑπὸ τοῦς θόλους τοῦ Βλουᾶ μετὰ τὸ κολοσιαῖον μέγεθος φαντάσματος.

Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ἔσπρωξεν ἔμπρὸς τὴν πόρτιδα του.
— Νὰ εἰπῶ τοῦ διαγγελέως νὰ περιμένῃ; ἤρ-
ωτησεν ὁ κύριος Σαινρεμής.

Βλέμμα τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ἐνεθάρρυνε τὸν Γαστών,
ὅστις ἀπήντησεν·

— Ὁχι, ὁχι, ἔμβασέ τον μάλιστα εὐθύς. Ἀλη-
θινά, ποῖος εἶναι;

— Εἰς τῶν εὐγενῶν τοῦ τόπου τούτου, ὁ κύριος
ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης.

— Ἀ ναι, πολὺ καλὰ! . . . Ἐμβασέ τον, Σαινρε-
μῆ, ἔμβασέ τον.

Καί, ἀφ' οὗ ἐπρόφερς τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τὴν
συνήθη του σοβαρότητα, ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ἐκύτταξε με-
τοιοῦτο βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου του, ὥστε ὅλοι, ἀ-
κόλουθοι, ἀξιοματικοὶ καὶ ὑπασπισταί, ἀφήτταντες
χειρὸμακτρα, μυχαιρία καὶ ποτήρια, ἀπεύρθηται
ταχέως καὶ ἀτάκτως εἰς τὸ παρκαείμενον δωμάτιον.

Ὁ μικρὸς οὗτος στρατὸς διηρέθη εἰς δύο εἴχους,
ὅταν ὁ Ῥαούλ, ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης, ἀκολου-
θῶν τὸν κύριον Σαινρεμῆν, ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Εἰς τὸ βραχὺ διάστημα κατὰ τὸ ὑποῖον ἡ ἀπο-
χώρησις τῶν οἰκείων του τὸν εἶχεν ἀρήσει μόνον,
ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ἔλαβε κυρτὸν νὰ σχηματίσῃ τὸ πρόσω-
πόν του ἐπὶ τὸ διπλωματικώτερον. Δὲν ἐστράφη
ποσῶς, καὶ ἐπερίμενε νὰ φέρῃ ὁ αὐτάρχης του ἔμ-
προσθὲν του τὸν διαγγελέα.

Ὁ Ῥαούλ ἐστάθη εἰς τὴν γραμμὴν τῆς κάτω ἁ-
κρας τῆς τραπέζης, ὥστε νὰ εὐρεθῇ μεταξὺ τοῦ ΔΕ-
ΣΠΟΤΟΥ καὶ τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ· ἐκεῖθεν ἐπροσκύνησε βα-
θέως μὲν τὸν ΔΕΣΠΟΤΗΝ, ἐδαριχίως δὲ τὴν ΔΕΣΠΟΙ-
ΝΑΝ, καὶ μεταταῦτα, ἀνορθωθείς, ἐπερίμενε ν' ἀπευ-
θύνῃ πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Ἀλλ' ἡ Ὑψηλότης Του ἐπερίμενε πρῶτον νὰ κλει-
σθῇ ἀτράλως ἡ θύρα· τοῦτο δὲ δὲν ἔκρινεν ἄξιον τοῦ
χαρκτηρὸς του νὰ τὸ βεβαιωθῇ στρεφόμενος καὶ βλέ-
πων, ἀλλ' ἠεροῦζετο προσεκτικῶς τὸν κρότον τοῦ
κλειθροῦ, ἐξατφαλίζων οὕτω, κατὰ τὸ φαινόμενον
τούλάχιστον, τὴν μυστικότητά.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐκλείσθη ἡ θύρα, ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ὤ-
ψωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν ὑποκόμητα τῆς Βρα-
ζελόνης καὶ εἶπε·

— Φαίνεται πῶς ἔρχεσαι ἀπὸ τοὺς Παρισίους, κύριε;

— Τὴν στιγμὴν αὐτήν, Ὑψηλότατε.

— Πῶς εἶναι ὁ Βασιλεὺς;

— Ἡ Μεγαλειότης Του χεῖρε ἄκραν ὑγείαν, Ὑψη-
λότατε.

— Καὶ ἡ νόμφη μου;

— Ἡ Μεγαλειότης Βασιλομήτωρ πάσχει πάν-
τοτε ἀπὸ τὸ στῆθος· μολαταῦτα, πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἴ-
ναι ὁπωσὺν καλῆτερα.

— Τί μοῦ ἔλεξαν λοιπὸν ὅτι ἔρχεσαι ἐκ μέρους
τοῦ Πρίγκιπος; Κατὰ λάθος βέβαια.

— Ὁχι, Ὑψηλότατε. Ὁ Πρίγκιψ μ' ἐπιφόρτισε νὰ
ἐγχειρίσω εἰς τὴν Βασιλικὴν Σου Ὑψηλότητα τὴν ἐ-
πιστολὴν ταύτην, καὶ περιμένω τὴν ἀπάντησιν.

Ὁ Ῥαούλ εἶχε ταραχθῇ ὀλίγον διὰ τὴν ψυχρὰν ταύ-
την καὶ συνεσταλμένην ὑποδοχὴν· ἡ φωνὴ του εἶχε πέ-
σει ἀνεπαισθῆτως εἰς τὴν διαπασῶν τῆς ἀνησυχού-
φωνῆς τοῦ ΔΕΣΠΟΤΟΥ, εἰς τρόπον ὥστε καὶ οἱ δύο
ἐλάλουν σχεδὸν σιγαλά. Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ἐξέχασεν ὅτι
αὐτὸς ἦτον ἡ αἰτία τοῦ μυστηρίου τούτου, καὶ ὁ
φόβος τὸν ἐκυρίευσεν.

Ἐλαβε λοιπὸν μετὰ βλέμμα βλοσυρὸν τὴν ἐπιστολὴν
τοῦ πρίγκιπος· τοῦ Κονδῆ, τὴν ἀπεσφράγισεν ὡς φά-
κελλον ὑποπτον, καὶ, θέλων νὰ τὴν ἀναγνώσῃ χω-
ρὶς νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνα-
γνώσεως· αὐτῆς εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἔστρεψε τὰ
νώτα.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ἠκολούθει, μετ' ἴσιν σχεδὸν ἀδημο-
νίαν, καὶ τὸ παρκαίμενον κίνημα τοῦ σεβαστοῦ νυμ-
φίου τῆς.

Ὁ Ῥαούλ τότε, ἀπαθὴς καὶ ὁπωσὺν ἀπληλαγμέ-
νος· τῆς συστολῆς ἕνεκα τῆς προσοχῆς τῶν δύο νυμ-
φίων, ἐκύτταξεν ἀπὸ τὴν θέσιν του, διὰ τοῦ ἔμπρο-
σθεν αὐτοῦ ἀνοικτοῦ παρθύρου, τοὺς κήπους καὶ
τοὺς ἐν αὐτοῖς πολυπληθεῖς ἀνδριάντας.

— Ἄ! τῇ ἀληθείᾳ, ἐφώναξεν αἶφνης ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ
μετὰ περιχαρὲς μειδίημα, ἰδοὺ εὐάρεστος ἐκπληξὶς καὶ
ἐρασμία ἐπιστολὴ τοῦ Πρίγκιπος! Λάβε, κυρία.

Ἡ τράπεζα ἦτον πλατεῖα, καὶ ὁ βραχίον τοῦ ΔΕ-
ΣΠΟΤΟΥ δὲν ἐφθανε τὴν χεῖρα τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ· ὁ
Ῥαούλ λοιπὸν ἔσπευσε νὰ μεταδώσῃ τὴν ἐπιστολὴν,
καὶ ἔπραξε τοῦτο μετὰ χάριν ἀμίμητον, ἥτις ἐθελξε
τὴν ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ, καὶ εἴλκυεν ἐπ' αὐτοῦ φιλορρονε-
στάτην ἐκφρατὴν εὐχαριστήσεως.

— Γνωρίζεις τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ταύ-
της ἀναμφισβότως, εἶπεν ὁ Γαστών πρὸς τὸν Ῥαούλ;

— Ναι, Ὑψηλότατε. Ὁ Πρίγκιψ μετὰ εἶχε διατά-
ξει πρῶτερον νὰ φέρω τὴν ἀγγελίαν προπορευόμενος. Με-
τὰ ταῦτα, ἡ Ὑψηλότης Του ἐσκέφθη καὶ ἔγραψε.

— Ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς εἶναι ὠραῖος, εἶπεν
ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ ν' ἀναγνώσω.

— Θέλεις νὰ τὴν ἀναγνώσῃς εἰς τὴν ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ,
κύριε ὑποκόμη; εἶπεν ὁ δούξ.

— Ναι, ἀνάγνωτε, σὲ παρακαλῶ, κύριε.

Ὁ Ῥαούλ ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν
ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ προστήλωσεν ἐκ νέου ὅλην τὴν προσο-
χήν του.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἀκόλουθα·

« Ὑψηλότατε »,

« Ὁ Βασιλεὺς ἀναχωρεῖ εἰς τὰ μεθόρια· ἔμαθε
βεβαίως ὅτι οἱ γάμοι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος
ἀπεφασίσθησαν· ὁ Βασιλεὺς μ' ἐτίμησε διορίζων με
ἀρχικαταλυματὶν Του εἰς τὸ ταξίδιον τοῦτο, καὶ
ἐπειδὴ γνωρίζω μετὰ πόσῃ χαρᾷ ἡ Μεγαλειότης
Του θὰ διατρέψῃ μίαν ἡμέραν εἰς Βλουᾶ, τολμῶ
νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν Σου Ὑψηλότητα τὴν
ἄδειαν νὰ σημειώσω μετὰ τὸ μολυβδοκόνδυλόν μου
τὸ ὁποῖον κατοικεῖς ἤδη φρούριον. Ἄν μολαταῦτα τὸ
ἀπροσδόκητον τῆς αἰτήσεως ταύτης προξενήσῃ ἀ-
μηχανίαν τινὰ εἰς τὴν Βασιλικὴν Σου Ὑψηλότητα,
σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃς διὰ τοῦ ἐπι-
φέροντος διαγγελέως, τοῦ κυρίου ὑποκόμητος τῆς
Βραζελόνης, ἐνὸς τῶν εὐγενῶν μου. Τὸ σταθμολό-
γιόν μου θὰ ρυθμισθῇ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς
Βασιλικῆς Σου Ὑψηλότητας, καὶ, ἀντὶ τοῦ δρόμου
τοῦ Βλουᾶ, θὰ σημειώσω τὸν δρόμον τοῦ Βανδώμ
ἢ τοῦ Ρομορκαντέν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ Βασιλικὴ Σου Ὑψη-
λότης θὰ ἐξηγήσῃ εὐμενῶς τὴν αἰτησίαν μου, ὡς
ἐκφρασιν τῆς ἀπεριορίστου μου ἀφοσιώσεως, καὶ
τῆς ἐπιθυμίας μου εἰς τὸ νὰ φανῶ εἰς Αὐτὴν εὐά-
ρετος. »

— Μεγαλητέρα χάρις δι' ἡμᾶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ
ὑπάρξῃ, εἶπεν ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ἥτις, διαρκούσης τῆς ἀ-

ναγνώσεως, είχε πολλάκις συμβουλευθῇ διὰ τῶν βλεμμάτων τὸν νυμφίον της. Ὁ Βασιλεὺς ἐδῶ! ἐφώναξεν ὀλίγον δυνατώτερα ἴσως παρ' ὅ,τι ἔπρεπεν ἂν ἦθελε νὰ φυλαχθῇ τὸ πρᾶγμα μυστικόν.

Λαβὼν τότε τὸν λόγον ὁ δούξ. — Κύριε, εἶπεν, εὐχαρίστησε τὸν πρίγκιπα τοῦ Κονδέ, καὶ εἶπέ του ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν εὐεργεσίαν του ταύτην.

Ὁ 'Ραοὺλ ἐπροσκύνησε.

— Ποίαν ἡμέραν φθάνει ἡ Μεγαλειότης Του; ἡκολούθησεν ὁ δούξ.

— Ὁ Βασιλεὺς, ὕψηλότατε, φθάνει ἀπόψε καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας.

— Ἀλλὰ τότε, πῶς θὰ ἐμάνθανεν ὁ Πρίγκιψ τὴν ἀπόκρισίν μου ἂν ἦτον ἀρνητικὴ;

— Εἶχα διαταγὴν, ὕψηλότατε, νὰ ἐπιστρέψω ταχέως εἰς Βωξιντὺ, καὶ νὰ δώσω ἐναντίαν διαταγὴν εἰς τὸν ταχυδρόμον, ὅστις, ἐπιστρέφων ὀπίσω, θὰ μετέδιδεν αὐτὴν εὐθὺς εἰς τὸν Πρίγκιπα.

— Ἡ Μεγαλειότης Του εἶναι λοιπὸν εἰς Ὀρλεάνς;

— Πλησιέστερα, ὕψηλότατε ἡ Μεγαλειότης Του πρέπει νὰ ἐφθασε τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς Μώγκ.

— Ἡ αὐλὴ Τὸν συνοδεύει;

— Ναί, ὕψηλότατε.

— Ἀληθινά, ἐξέχασα νὰ σ' ἐρωτήσω περὶ τῆς υγείας τοῦ κυρίου καρδινάλιου.

— Ἡ Ἐξοχότης Του φαίνεται πῶς χαίρει ἄκραν υγείαν, ὕψηλότατε.

— Αἱ ἀνεψιαὶ του τὸν συνοδεύουν ἀναμφισβόλως;

— Ὀχι, ὕψηλότατε. Ἡ Ἐξοχότης Του διέταξε τὰς κυρίας Μαντσίην ν' ἀναχωρήσουν εἰς Βρουάξ· καὶ αὐταὶ μὲν ἀκολουθοῦν τὴν ἀριστεράν ὁχθὴν τοῦ Λουάρ ποταμοῦ, ἡ δὲ αὐλὴ ἔρχεται διὰ τῆς δεξιᾶς.

— Πῶς; Καὶ ἡ κυρία Μαρία Μαντσίην ἀρίνει τὴν αὐλήν; ἡρώτησεν ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ, τοῦ ὁποῦοι ἡ συστολὴ ἤρχισε νὰ ὀλιγοστεύῃ.

— Ἡ κυρία Μαρία Μαντσίην πρὸ πάντων, ἀπεκρίθη συνεσταλμένως ὁ 'Ραοὺλ.

Μειδιάμα ταχυρανέ, ἔχνος ἀκατανόητον τοῦ παλαιοῦ τοῦ ῥαδιουργικοῦ πνεύματος, ἐφώτισε τὰς ὀφθαλμοὺς τοῦ δούξ.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε τότε, κύριε ὑποκόμῃ ἴσως δὲν θέλεις ν' ἀναλάβῃς τὴν ἐντολὴν πρὸς τὸν Πρίγκιπα, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ σ' ἐπιφορτίσω· νὰ τοῦ εἰπῇς δηλαδὴ ὅτι μ' ἐνχαρίστησε πολὺ ὁ διαγγελεύς του. Τοῦτο θὰ τοῦ τὸ εἰπῶ ὁ ἴδιος.

Ὁ 'Ραοὺλ ἔσκυψεν, εὐχαριστῶν τὸν ΔΕΣΠΟΤΗΝ διὰ τὴν τιμὴν ταύτην.

Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ἐνευσε πρὸς τὴν ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ, ἥτις ἔσεισε τὸ εἰς τὰ δεξιὰ αὐτῆς κείμενον κωδούριον.

Παρευθὺς ὁ κύριος Σαινρεμῆς ἐμβήκε, καὶ μετ' αὐτὸν τὸ πλῆθος ὅλον τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἀξιωματικῶν.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ δούξ, ἡ Μεγαλειότης Του μὲ τιμᾷ ἐρχόμενος νὰ περάσῃ μίαν ἡμέραν εἰς Βλουά· ἐλπίζω ὅτι ὁ Βασιλεὺς, ὁ ἀνεψιός μου, δὲν θὰ μεταμεληθῇ ποσῶς διὰ τὴν εὐνοίαν Του ταύτην πρὸς τὸν οἰκόν μου.

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς! ἐφώναξαν μ' ἐνθουσιασμόν παράφορον ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ὁ κύριος Σαινρεμῆς πρὸ πάντων.

Ὁ βασιλεὺς ἔσκυψε τὴν κεφαλὴν, μελαγχολῶν βα-

θείως, διότι καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν εἶχεν ἀκούσει, ἢ μάλλον ὑποφέρει, τὴν κραυγὴν ταύτην Ζήτω ὁ Βασιλεὺς! διαβάινουσιν ὑπεράνω αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀφοῦ πρὸ πολλοῦ δὲν τὴν ἤκουε πλέον, εἶχεν ἀναπαυθῇ ἡ ἀκοή του· καὶ ἰδοὺ βασιλεῖα ἄλλη νεωτέρα, ζωροτέρα, λαμπροτέρα, ἀνίστατο ἐμπροσθέν του ὡς νέα, ὡς ἀλγεινότερα, πρόκλησις.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ἐνόησε τὸν πόνον τῆς δειλῆς ταύτης καὶ φιλυπόπτου καρδίας, καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν τράπεζαν. Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ τὴν ἐμιμήθη μηχανικῶς, καὶ ὅλοι οἱ ὑπῆρται, βομβοῦντες ὡς μέλισσαι, ἐπεριστοίχισαν τὸν 'Ραοὺλ, ἀπευθύνοντες εἰς αὐτὸν διαφόρους ἐρωτήσεις.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ εἶδε τὴν κίνησιν ταύτην, καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν κύριον Σαινρεμῆν.

— Δὲν εἶναι καιρὸς φλυαριῶν, ἀλλ' ἐργασίας, εἶπε μὲ φωνὴν ὠργισμένης οἰκοδεσποίνης.

Ὁ κύριος Σαινρεμῆς ἔσπευσε νὰ διαλύσῃ τὸν περὶ τὸν 'Ραοὺλ σχηματισθέντα ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν κύκλον, ὥστε οὗτος, εὐρεθεὶς ἐλεύθερος, μετέβη εἰς τὸν πρόδρομον.

— Θὰ φροντίσετε περὶ τοῦ εὐγενοῦς τούτου, ἐλπίζω, εἶπεν ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ἀποτεينوμένη πρὸς τὸν κύριον Σαινρεμῆν.

Ὁ ἀγαθὸς Σαινρεμῆς ἔδραμεν εὐθὺς ὀπίσω τοῦ 'Ραοὺλ.

— Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ μᾶς ἐπιφορτίζει νὰ σὲ φιλεύσωμεν ἐδῶ, εἶπεν· ἐκτὸς τούτου, εἶναι καὶ κατάλυμα ἐτοιμὸν εἰς τὸ φρούριον.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Σαινρεμῆ, ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης· γνωρίζεις πόσον εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ πηγαίνω νὰ ἰδῶ τὸν κύριον κόμητα πατέρα μου.

— Ἀληθινά, ἀληθινά, κύριε 'Ραοὺλ, πρόσφερε του συγχρόνως τὸ ταπεινόν μου σέβας, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ δὲ 'Ραοὺλ, ἀπαλλαχθεὶς καὶ τοῦ γηραιοῦ εὐγενοῦς τούτου, ἡκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἐνθ' διεβαίνειν ἀπὸ τὸ πρόθυρον, κρατῶν διὰ τοῦ χαλικοῦ τὸν ἵππον του, νεανικὴ τις φωνὴ τὸν ἐπροσκάλεσεν ἀπὸ τὰ ἐσθῆ σκοτεινοῦ διαδρόμου.

— Κύριε 'Ραοὺλ! εἶπεν ἡ φωνή.

Ὁ νέος ἐστράφη ἐκθαμβος, καὶ εἶδε νεανίδα μελαγχροινὴν, ἥτις, πλησιάζουσα εἰς τὰ χεῖλη τῆς τὸν ἕνα τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς τῆς χειρὸς, ἐξείτινε πρὸς αὐτὸν τὴν δεξιάν.

Ἡ νεανὶς αὕτη ἦτον εἰς αὐτὸν ἀγνωστος.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Ὁ Ἕλληνικὸς Παρνασσὸς ἐκοιμάτο εἰς μακρὰν ἐβουθισμένος σιγὴν. Ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐφάνη ὡς αἰφνυδίως ἠλεκτρισθεὶς, καὶ αἱ στωμύλαι του ἀπτόντες ἤρχισαν διὰ μιᾶς ἐφ' ὅλων τῶν κλάδων νὰ κελαδῶσιν. Ὁ σπινθὴρ τοῦ πατριωτισμοῦ ὅστις τὰς ποιητικὰς ψυχὰς ἐντίνει εἰς τὴν ὑπερτάτην διαπασῶν, τὰς δὲ πρῶτας ἀναβιβάζει μέχρι ποιήσεως, αὐτὸς τὸν ἠλέκτρισεν.

Ἐν πρώταις καὶ ὑπεράνω πασῶν ἠκούσθη τοῦ Ἀλε-